

32003L0004

L 41/26

EIROPAS SAVIENĪBAS OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

14.2.2003.

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2003/4/EK

(2003. gada 28. janvāris)

par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 175. panta 1. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽³⁾,saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽⁴⁾, pamatojoties uz Samierināšanas komitejas 2002. gada 8. novembrī apstiprināto kopīgo dokumentu,

tā kā:

- (1) Plašāka pieeja vides informācijai un šādas informācijas izplatīšana palīdz pievērst sabiedrības uzmanību vides problēmām, veicina viedokļu brīvu apmaiņu, sabiedrības efektīvāku līdzdalību lēmumu pieņemšanā vides jomā un galu galā palīdz uzlabot vidi.
- (2) Padomes Direktīva 90/313/EEK (1990. gada 7. jūnijs) par brīvu piekļuvi vides informācijai ⁽⁵⁾, ieviešot pasākumus, kas ļauj sabiedrībai izmantot tiesības iegūt vides informāciju, ir iezīmējusi izmaiņas publisko institūciju attieksmē pret atklātumu un pārredzamību, un šis process jāattīsta un jāturpina. Šī direktīva nodrošina vēl lielāku informācijas pieejamību, nekā paredzēts Direktīvā 90/313/EEK.
- (3) Saskaņā ar minētās direktīvas 8. pantu dalībvalstīm ir jāziņo Komisijai par gūto pieredzi, pamatojoties uz kuru Komisijai ir jā sagatavo ziņojums Eiropas Parlamentam un Padomei, pievienojot tam visus direktīvas pārskatīšanas priekšlikumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem.
- (4) Ziņojumā, ko sagatavo saskaņā ar minētās direktīvas 8. pantu, precizē konkrētas problēmas, kas rodas, praktiski piemērojot direktīvu.

(5) Eiropas Kopiena 1998. gada 25. jūnijā parakstīja ANO/EEK Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem ("Orhūsas konvencija"). Kopienas tiesību aktu noteikumiem jābūt saskaņā ar konvenciju, lai Eiropas Kopiena varētu to ratificēt.

(6) Pārredzamības labad ir ieteicams aizstāt Direktīvu 90/313/EEK, nevis to grozīt, tādējādi nodrošinot ieinteresētajām personām vienotu, skaidru un saskaņotu normatīvo dokumentu.

(7) Atšķirības spēkā esošajos dalībvalstu tiesību aktos par publisko institūciju rīcībā esošās vides informācijas pieejamību var Kopienā radīt nevienlīdzību attiecībā uz šādas informācijas pieejamību vai attiecībā uz konkurences nosacījumiem.

(8) Jānodrošina, lai ikvienai fiziskai vai juridiskai personai būtu tiesības iegūt publisko institūciju rīcībā esošu vai tām pieejamu vides informāciju, nepamatojot tās nepieciešamību.

(9) Publiskajām institūcijām, cik iespējams, jānodrošina arī vides informācijas pieejamība plašai sabiedrībai un tās izplatīšana, jo īpaši izmantojot informācijas un sakaru tehnoloģijas. Gatavojot ziņojumus par šo direktīvu vai pārskatot to, ir jāņem vērā šo tehnoloģiju attīstība nākotnē.

(10) Vides informācijas definīcija ir jāprecizē, ietverot tajā visu veidu informāciju par vides stāvokli, faktoriem, pasākumiem vai darbībām, kas ietekmē vai var ietekmēt vidi vai ir paredzēti tās aizsardzībai, par izmaksu un ieguvumu analīzi un saimniecisko analīzi, ko veic saistībā ar šādiem pasākumiem vai darbībām, kā arī informāciju par cilvēku veselības stāvokli un drošību, arī par barošanās ķēdes piesārņojumu, cilvēku dzīves apstākļiem, kultūras objektiem un celtnēm, ciktāl tos skar vai var skart kāds no šiem faktoriem.

(11) Ievērojot Līguma 6. pantā noteikto principu, ka vides aizsardzības prasības jāņem vērā, nosakot un īstenojot Kopienas politiku un darbības, ir jāpaplašina publisko institūciju definīcija, ietverot tajā valdību vai citas valsts pārvaldes iestādes valsts, reģionu vai vietējā līmenī neatkarīgi no tā, vai tās veic īpašus pienākumus vides jomā. Šai definīcijai tāpat jāaptver citas personas vai struktūras, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem veic valsts pārvaldes funkcijas vides jomā, kā arī citas personas vai struktūras, kuras darbojas to pārraudzībā un kam valsts uzticējusi pienākumus vai funkcijas vides jomā.

⁽¹⁾ OV C 337 E, 28.11.2000., 156. lpp. un
OV C 240 E, 28.8.2001., 289. lpp.

⁽²⁾ OV C 116, 20.4.2001., 43. lpp.

⁽³⁾ OV C 148, 18.5.2001., 9. lpp.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta 2001. gada 14. marta atzinums (OV C 343, 5.12.2001., 165. lpp.), Padomes 2002. gada 28. janvāra kopējā nostāja (OV C 113 E, 14.5.2002., 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2002. gada 30. maija lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts). Padomes 2002. gada 16. decembra lēmums un Eiropas Parlamenta 2002. gada 18. decembra lēmums.

⁽⁵⁾ OV L 158, 23.6.1990., 56. lpp.

- (12) Šī direktīva jāattiecinā arī uz vides informāciju, ko publisko institūciju uzdevumā fiziski glabā citas struktūras.
- (13) Vides informācija jāsniedz informācijas pieprasītājiem cik iespējams drīz un samērīgā laikā, ievērojot informācijas pieprasītāja norādītos termiņus.
- (14) Publiskajām institūcijām vides informācija jānodod informācijas pieprasītāja pieprasītājā veidā vai formātā, ja tā vēl nav publiski pieejama citā veidā un formātā vai ja to ir lietderīgi piedāvāt citā veidā un formātā. Turklāt publiskajām institūcijām jādara viss iespējama, lai to rīcībā esošo vai tām pieejamo vides informāciju uzglabātu tādā veidā vai formātā, ka to var viegli pavairot un tā ir elektroniski pieejama.
- (15) Dalībvalstīm jānosaka praktiskie pasākumi, kas efektīvi nodrošina šādas informācijas pieejamību. Šiem pasākumi jānodrošina, ka informācijas ir efektīvi un viegli pieejama, lai tā pakāpeniski kļūtu arvien vairāk pieejama sabiedrībai ar publisko telekomunikāciju tīklu starpniecību, tostarp publiski pieejamie publisko institūciju saraksti un reģistri, kā arī publisko institūciju rīcībā esošās vai tām pieejamās vides informācijas saraksti.
- (16) Tiesības iegūt informāciju paredz, ka informācijas publiskums ir vispārējs noteikums un ka publiskās institūcijas drīkst noraidīt pieprasījumu pēc vides informācijas tikai īpašos un skaidri noteiktos gadījumos. Atteikuma iemeslus nedrīkst tulkot paplašināti, turklāt sabiedrības ieguvums informācijas publiskošanas gadījumā jāizvērtē attiecībā pret ieguvumu atteikuma gadījumā. Atteikuma iemesli jāpaskaidro informācijas pieprasītājam šajā direktīvā noteiktajā termiņā.
- (17) Publiskajām institūcijām jānodrošina daļēja vides informācijas pieejamība, ja nav iespējams nodalīt informāciju, uz kuru attiecas izņēmumi, no pārējās pieprasītās informācijas.
- (18) Publiskās institūcijas drīkst iekasēt maksu par vides informācijas sniegšanu, bet šai maksai jābūt samērīgai. Tas nozīmē, ka parasti maksa nedrīkst pārsniegt attiecīgo materiālu faktiskās sagatavošanas izmaksas. Gadījumi, kad var pieprasīt priekšapmaksu, ir jāierobežo. Īpašos gadījumos, kad publiskās institūcijas piedāvā vides informāciju ar komerciāliem noteikumiem, un ja tas ir nepieciešams, lai arī turpmāk nodrošinātu šīs informācijas vākšanu un publicēšanu, uzskata, ka samērīgo maksu nosaka tirgus; drīkst pieprasīt priekšapmaksu. Jāpublicē cenrādis, un tam kopā ar informāciju, kad drīkst iekasēt maksu vai atbrīvot no tās, jābūt pieejamam informācijas pieprasītājiem.
- (19) Jādod iespēja informācijas pieprasītājiem apstrīdēt administratīvā kārtā vai pārsūdzēt tiesā publiskās institūcijas darbību vai bezdarbību, kas saistīta ar pieprasījumu.
- (20) Publiskajām institūcijām jācenšas nodrošināt, lai vides informācija, ko tās apkopojušas vai kas apkopota to uzdevumā, būtu saprotama, precīza un salīdzināma. Pēc pieprasījuma jāpaziņo arī par to, kādi informācijas apkopšanas paņēmieni ir izmantoti, jo tas ir būtisks faktors, kas ļauj novērtēt piegādātās informācijas kvalitāti.
- (21) Lai veicinātu sabiedrības informētību vides jautājumos un uzlabotu vides aizsardzību, publiskajām institūcijām pēc vajadzības jānodrošina, lai būtu pieejama un tiktu izplatīta vides informācija, kas saistīta ar to funkcijām, jo īpaši izmantojot datoru sakarus un/vai elektroniskās tehnoloģijas — ja tie pieejami.
- (22) Šī direktīva pēc stāšanās spēkā ir jāizvērtē ik pēc četriem gadiem, ņemot vērā gūto pieredzi, kā arī tad, kad dalībvalstis būs iesniegušas attiecīgos ziņojumus, un tā ir jāpārskata, pamatojoties uz tiem. Komisijai ir jāiesniedz novērtējums Eiropas Parlamentam un Padomei.
- (23) Tā kā dalībvalstis nevar pilnībā sasniegt šīs direktīvas mērķus, un to var vieglāk izdarīt tikai Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā izklāstīto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā ietverto proporcionalitātes principu šī direktīva neparedz neko tādu, kas nebūtu samērīgs ar šo mērķu sasniegšanu.
- (24) Šīs direktīvas noteikumi neskar dalībvalstu tiesības saglabāt vai ieviest pasākumus, kas paredz plašāku pieeju informācijai, nekā noteikts šajā direktīvā,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Mērķi

Šīs direktīvas mērķi ir:

- a) garantēt publisko institūciju rīcībā esošās vai tām pieejamās vides informācijas iegūšanas tiesības un izklāstīt pamatnoteikumus un praktiskus pasākumus attiecībā uz šo tiesību izmantošanu, un

- b) nodrošināt, ka vides informācija tādējādi kļūst arvien plašāk pieejama un tiek publiski izplatīta, lai panāktu cik iespējams plašu sistemātisku vides informācijas publisku pieejamību un izplatīšanu. Tālāk jo īpaši jāveicina datoru sakaru un/vai elektronisko tehnoloģiju izmantošana — ja tie pieejami.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

1. "Vides informācija" ir jebkura informācija rakstiskā, vizuālā, audio, elektroniskā vai citā formā par:
 - a) vides elementu, piemēram, gaisa un atmosfēras, ūdeņu, augsnes, zemes, ainavu un dabas teritoriju, tostarp mitrāju, piekrastes un jūras teritoriju, stāvokli, bioloģisko daudzveidību un tās komponentiem, tostarp ģenētiski modificētiem organismiem, un par šo elementu mijiedarbību;
 - b) tādiem faktoriem kā vielas, enerģija, troksnis, starojums vai atkritumi, tostarp radioaktīvie atkritumi, emisija, izplūde un cita veida novadīšana vidē, kas ietekmē vai var ietekmēt a) apakšpunktā minētos vides elementus;
 - c) tādiem pasākumiem (arī administratīviem pasākumiem) kā politika, tiesību akti, plāni, programmas, nolīgumi vides jomā un darbības, kas ietekmē vai var ietekmēt a) un b) apakšpunktā minētos vides elementus un faktorus, kā arī pasākumi vai darbības, kuri paredzēti šo elementu aizsardzībai;
 - d) ziņojumiem attiecībā uz tiesību aktu īstenošanu vides jomā;
 - e) izmaksu un ieguvumu analīzi un citādu ekonomisko analīzi un pieņēmumiem, ko izmanto saistībā ar c) apakšpunktā minētajiem pasākumiem un darbībām, un
 - f) cilvēku veselības stāvokli un drošību, vajadzības gadījumā arī barošanās ķēdes piesārņojumu, cilvēku dzīves apstākļiem, kultūras objektiem un celtnēm, ciktāl tos ietekmē vai var ietekmēt a) apakšpunktā minēto vides elementu stāvoklis, vai — ar minēto elementu starpniecību — jebkurš no b) un c) apakšpunktā minētajiem faktoriem.
2. "Publiska institūcija" ir:
 - a) valdība vai cita valsts pārvaldes iestāde, arī valsts padomdevēja struktūra valsts, reģionu vai vietējā līmenī;
 - b) jebkura fiziska vai juridiska persona, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem veic valsts pārvaldes funkcijas, tostarp īpašus pienākumus un darbības, vai sniedz pakalpojumus vides jomā, un
 - c) jebkura fiziska vai juridiska persona, kas a) vai b) apakšpunktā minētās struktūras vai personas pārraudzībā veic publiskos pienākumus un funkcijas vai sniedz publiskos pakalpojumus vides jomā.

Dalībvalstis var paredzēt, ka šī definīcija neaptver struktūras vai iestādes, kas realizē tiesu vai likumdošanas varu. Ja konstitucionālie noteikumi šīs direktīvas pieņemšanas dienā

neparedz pārskatīšanas procedūru 6. panta nozīmē, dalībvalstis var svītrot minētās struktūras vai iestādes no šīs definīcijas.

3. "Publiskas institūcijas rīcībā esoša informācija" ir tās rīcībā esoša vides informācija, ko sagatavojusi vai saņēmusi minētā institūcija.
4. "Publiskai institūcijai pieejama informācija" ir vides informācija, ko publiskas institūcijas uzdevumā glabā fiziska vai juridiska persona.
5. "Informācijas pieprasītājs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas pieprasa vides informāciju.
6. "Sabiedrība" ir viena vai vairākas fiziskas vai juridiskas personas, kā arī — saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem vai praksi — to apvienības, organizācijas vai grupas.

3. pants

Vides informācijas pieejamība pēc pieprasījuma

1. Dalībvalstis nodrošina, lai publiskajām institūcijām, neprasot pamatojumu, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem būtu pienākums sniegt to rīcībā esošo vai tām pieejamo vides informāciju ikvienam informācijas pieprasītājam, kas iesniedzis pieprasījumu.
2. Informācijas pieprasītājam sniedz vides informāciju, ievērojot 4. pantu un ņemot vērā informācijas pieprasītāja norādītos terminus:
 - a) tiklīdz iespējams vai, vēlākais, viena mēneša laikā pēc tam, kad 1. punktā minētā publiskā institūcija ir saņēmusi informācijas pieprasītāja pieprasījumu, vai
 - b) divu mēnešu laikā no dienas, kad publiskā institūcija ir saņēmusi pieprasījumu, ja šī informācija ir tik apjomīga un sarežģīta, ka nav iespējams ievērot a) apakšpunktā minēto viena mēneša termiņu. Šādos gadījumos, tiklīdz iespējams un katrā ziņā līdz minētā mēneša beigām, ir jāinformē informācijas pieprasītājs par jebkuru termiņa pagarinājumu un tā iemesliem.
3. Ja pieprasījums ir formulēts pārāk vispārīgi, publiskā institūcija, tiklīdz iespējams un ne vēlāk kā 2. punkta a) apakšpunktā noteiktajā termiņā, lūdz informācijas pieprasītāju precizēt pieprasījumu un palīdz viņam to izdarīt, piemēram, sniedzot informāciju par to, kā izmantot 5. punkta c) apakšpunktā minētos publiskos reģistrus. Publiskās institūcijas piemērotā gadījuma var noraidīt pieprasījumu saskaņā ar 4. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
4. Ja informācijas pieprasītājs lūdz publisko institūciju sniegt vides informāciju konkrētā veidā vai formātā (tostarp sagatavot kopiju), publiskā institūcija to sniedz, ja vien:
 - a) tā nav publiski pieejama citā veidā vai formātā, jo īpaši saskaņā ar 7. pantu, un nav viegli pieejama informācijas pieprasītājam vai
 - b) nav pašsaprotami, ka publiskajai institūcijai tā jāsniedz citā veidā vai formātā, šajā gadījumā min iemeslus, kāpēc to sniedz tādā veidā vai formātā.

Piemērojot šo punktu, publiskās institūcijas dara visu iespējamo, lai to rīcībā esošā vai tām pieejamā vides informācija būtu tādā veidā vai formātā, ka to var viegli pavairot un saņemt, izmantojot datoru sakarus vai citus elektroniskos līdzekļus.

Pamatojumu atteikumam pilnīgi vai daļēji sniegt informāciju pieprasītajā veidā vai formātā dara zināmu informācijas pieprasītājam 2. punkta a) apakšpunktā minētajā termiņā.

5. Piemērojot šo pantu, dalībvalstis nodrošina, lai:

- a) amatpersonām būtu pienākums atbalstīt sabiedrības centienus saņemt informāciju;
- b) publisko institūciju saraksti būtu publiski pieejami un
- c) būtu noteikti praktiski pasākumi, kas ļauj efektīvi izmantot vides informācijas saņemšanas tiesības, piemēram:
 - ieceļot personas, kuras atbild par informācijas nodrošināšanu,
 - izveidojot un uzturot struktūrvienības, kas izvērtē pieprasīto informāciju,
 - izveidojot publisko institūciju rīcībā esošās vai tām pieejamās vides informācijas reģistrus un sarakstus vai informācijas punktus un skaidri norādot, kur šādu informāciju var atrast.

Dalībvalstis nodrošina, lai publiskās institūcijas pienācīgi informē sabiedrību par tās tiesībām, kas izriet no šīs direktīvas, un tālab pietiekami sniedz tai informāciju, ieteikumus un padomus.

4. pants

Izņēmumi

1. Dalībvalstis var paredzēt, ka vides informācijas pieprasījums tiek noraidīts, ja:

- a) tās publiskās institūcijas rīcībā, kurai adresēts pieprasījums, nav pieprasītās informācijas vai tā nav pieejama. Šajā gadījumā, ja publiskajai institūcijai ir zināms, ka šī informācija ir citas publiskās institūcijas rīcībā vai ir pieejama tai, tā, tiklīdz iespējams, nodod pieprasījumu minētajai iestādei un attiecīgi informē informācijas pieprasītāju vai informē informācijas pieprasītāju, kurā publiskajā institūcijā, pēc tās ieskatiem, ir iespējams saņemt pieprasīto informāciju;
- b) pieprasījums ir klaji nepamatots;
- c) pieprasījums ir pārāk vispārīgi formulēts — ņemot vērā 3. panta 3. punktu;
- d) pieprasījums skar materiālus, kas ir sagatavošanas procesā, vai nepabeigtus dokumentus un datus;
- e) pieprasījums skar iekšēju informācijas apmaiņu — ņemot vērā sabiedrības ieguvumu informācijas izpaušanas gadījumā.

Ja pieprasījumu noraida, pamatojoties uz to, ka tas skar materiālu sagatavošanas procesā, publiskā institūcija paziņo, kura institūcija veic materiālu sagatavošanu, un paredzamo laiku, kas nepieciešams darba pabeigšanai.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka vides informācijas pieprasījumu noraida, ja informācijas izpaušana var kaitēt:

- a) publisko institūciju iekšējo lietu konfidencialitātei, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta tiesību aktā;
- b) starptautiskām attiecībām, sabiedrības drošībai vai valsts aizsardzībai;
- c) tiesvedībai, jebkuras personas tiesībām uz taisnīgu tiesu vai publiskās institūcijas spējām veikt krimināllietas izmeklēšanu vai disciplinārlietas izmeklēšanu;
- d) komerciālas vai rūpnieciskas informācijas konfidencialitātei, ja šādu konfidencialitāti paredz valsts vai Kopienu tiesību akti, lai aizsargātu likumīgas saimnieciskas intereses, tostarp sabiedrības intereses, nodrošinot statistikas datu konfidencialitāti un nodokļu slepenību;
- e) intelektuālā īpašuma tiesībām;
- f) personas datu un/vai to lietu konfidencialitātei, kas saistītas ar fizisku personu, ja šī persona nepiekrīt informācijas publicēšanai, kad šādu konfidencialitāti paredz valsts vai Kopienu tiesības;
- g) tādas personas interesēm vai aizsardzībai, kas brīvprātīgi sniegusi pieprasīto informāciju, lai gan tai nav bijis vai nevarēja būt juridiska pienākuma to darīt, ja minētā persona nepiekrīt izpaust šo informāciju;
- h) konkrētai vides aizsardzības jomai, uz kuru attiecas šāda informācija, piemēram, informācija par retu sugu izplatības vietām.

Panta 1. un 2. punktā minētā atteikuma iemeslus nedrīkst tulkot paplašināti, katrā konkrētā gadījumā ņemot vērā sabiedrības ieguvumu informācijas izpaušanas gadījumā. Katrā konkrētā gadījumā sabiedrības ieguvumu informācijas izpaušanas gadījumā pretstata ieguvumam atteikuma gadījumā. Piemērojot 2. punkta a), d), f), g) un h) apakšpunktu, dalībvalstis nedrīkst paredzēt pieprasījuma atteikumu, ja pieprasītā informācija skar piesārņojuma emisiju vidē.

Šajā sakarā, kā arī piemērojot f) apakšpunktu, dalībvalstis nodrošina, lai tiktu izpildītas prasības, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽¹⁾.

3. Ja dalībvalsts paredz izņēmumus, tā var sagatavot publiski pieejamu kritēriju sarakstu, pamatojoties uz to attiecīgā iestāde var lemt par pieprasījumiem.

⁽¹⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

4. Informācijas pieprasītāja pieprasīto vides informāciju, kas ir publisko institūciju rīcībā vai pieejama tām, sniedz daļēji, ja ir iespējams nodalīt informāciju, uz kuru attiecas 1. punkta d) un e) apakšpunkts vai 2. punkts, no pārējās pieprasītās informācijas.

5. Par atteikumu pilnībā vai daļēji sniegt pieprasīto informāciju paziņo rakstiski vai elektroniski informācijas pieprasītājam, ja pieprasījums iesniegts rakstiski vai ja informācijas pieprasītājs to pieprasa, ievērojot 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā vai, attiecīgā gadījumā, b) apakšpunktā minētos termiņus. Paziņojumā norāda atteikuma iemeslus un tajā iekļauj informāciju par pārskatīšanas procedūru, kas paredzēta saskaņā ar 6. pantu.

5. pants

Maksa

1. Visi publiskie reģistri vai saraksti, kas izveidoti un tiek uzturēti saskaņā ar 3. panta 5. punktu, ir pieejami bez maksas, tas attiecas arī uz pieprasītās informācijas pārskatīšanu uz vietas.

2. Publiskās institūcijas var paredzēt maksu par jebkuras vides informācijas sniegšanu, bet šai maksai jābūt samērīgai.

3. Ja publiskās institūcijas paredz maksu, tās publicē cenrādi un iepazīstina ar to informācijas pieprasītājus, kā arī sniedz informāciju par to, kad drīkst iekasēt maksu vai atbrīvot no tās.

6. pants

Tiesas pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai ikvienam informācijas pieprasītājam, kas uzskata, ka viņa informācijas pieprasījums ignorēts vai nepamatoti noraidīts (pilnībā vai daļēji), ka nav saņemta pienācīga atbilde vai citādi nav ievēroti 3., 4. vai 5. panta noteikumi, būtu pieejama procedūra, kura paredz attiecīgās publiskās institūcijas darbības vai bezdarbības pārskatīšanu, ko veic tā pati vai cita publiskā institūcija, vai izskatīšanu administratīvā kārtā, kuru veic saskaņā ar tiesību aktiem izveidotā neatkarīga un objektīva struktūra. Šādai procedūrai jābūt ātrai un vai nu bez maksas, vai ne dārgai.

2. Papildus 1. punktā minētajai pārskatīšanas procedūrai dalībvalstis nodrošina, lai informācijas pieprasītājam būtu pieejama pārsūdzēšanas procedūra tiesā vai citā saskaņā ar tiesību aktiem izveidotā neatkarīgā un objektīvā struktūrā, kurā var pārsūdzēt attiecīgās publiskās institūcijas darbību vai bezdarbību, un kas var pieņemt galīgu lēmumu. Dalībvalstis var turklāt noteikt, ka trešās personas, kam inkriminē informācijas izpaušanu, ir pieejami tiesiskas aizsardzības līdzekļi.

3. Galīgie lēmumi, kas izriet no 2. punkta, ir saistoši publiskajai institūcijai, kuras rīcībā ir informācija. Lēmumus pamato rakstiski vismaz tad, ja pieeju informācijai noraida saskaņā ar šo pantu.

7. pants

Vides informācijas izplatīšana

1. Dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai panāktu, ka publiskās institūcijas apkopo vides informāciju, kas saistīta ar to funkcijām un ir to rīcībā vai ir pieejama tām, ar nolūku to aktīvi un sistemātiski izplatīt sabiedrībā, jo īpaši izmantojot datoru sakarus un/vai elektroniskās tehnoloģijas, ja tās ir pieejamas.

Informācijā, ko sniedz ar datoru sakaru un/vai elektronisko tehnoloģiju starpniecību, nav obligāti jāietilpst informācijai, kura ir apkopota pirms šīs direktīvas stāšanās spēkā, ja tā nav pieejama elektroniskā formā.

Dalībvalstis nodrošina, lai vides informāciju arvien vairāk apkopotu elektroniskajās datu bāzēs, kas ir viegli pieejamas sabiedrībai, izmantojot publiskos telekomunikāciju tīklus.

2. Pieejamo un izplatāmo informāciju pēc vajadzības atjaunina un tajā ietver vismaz:

a) starptautisko līgumu, konvenciju vai nolīgumu, kā arī Kopienas, valstu, reģionu vai vietējo tiesību aktu tekstus vides jomā vai saistībā ar to;

b) politiku, plānus un programmas saistībā ar vidi;

c) ziņojumus par panākumiem attiecībā uz a) un b) apakšpunktā minēto dokumentu ieviešanu dzīvē, ja tie ir sagatavoti vai glabājas elektroniskā formā publiskajās institūcijās;

d) tos ziņojumus par vides stāvokli, kuri minēti 3. punktā;

e) datus vai datu kopsavilkumus pēc to darbību monitoringa, kuras ietekmē vai var ietekmēt vidi;

f) atļaujas, kurām ir būtiska ietekme uz vidi, un nolīgumus vides jomā vai norādes, kur šo informāciju var pieprasīt vai atrast saskaņā ar 3. pantu;

g) pētījumus par ietekmi uz vidi un riska novērtējumus attiecībā uz 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajiem vides elementiem, vai norādi, kur šo informāciju var pieprasīt vai atrast saskaņā ar 3. pantu.

3. Neskarot konkrētus ziņojumu sniegšanas pienākumus, kas noteikti Kopienas tiesību aktos, dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka regulāri, ne retāk kā reizi četros gados, valsts līmenī un, vajadzības gadījumā, reģionu vai vietējā līmenī publicē ziņojumus par vides stāvokli; šajos ziņojumos ietver informāciju par vides kvalitāti un slodzi uz vidi.

4. Neskarot konkrētus pienākumus, kas noteikti Kopienas tiesību aktos, dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka cilvēku vai vides apdraudējuma gadījumā, vienalga vai to radījusi cilvēku darbība vai tam ir dabīgi cēloņi, jebkura publisko institūciju rīcībā esošā vai tām pieejamā informācija, kas ļauj sabiedrībai, kurai draud briesmas, veikt pasākumus, lai novērstu vai ierobežotu radušos kaitējumu, tiktu izplatīta tūlīt un bez kavēšanās.

5. Šajā pantā noteiktajiem pienākumiem var piemērot izņēmumus saskaņā ar 4. panta 1. un 2. punktu.

6. Dalībvalstis var izpildīt šā panta prasības, izveidojot saiti ar Interneta vietnēm, kurās var atrast šo informāciju.

8. pants

Vides informācijas kvalitāte

1. Dalībvalstis, cik iespējams, nodrošina, lai visa informācija, ko tās apkopojušas vai kas apkopota to uzdevumā, būtu atjaunināta, precīza un salīdzināma.

2. Saņēmušas pieprasījumu, publiskās institūcijas atbild informācijas pieprasījumiem saskaņā ar 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu, paziņojot informācijas pieprasītājam, kur var atrast informāciju par mērījumu metodēm, ja tā ir pieejama, tostarp analīzes metodēm, paraugu ņemšanas un iepriekšējas apstrādes metodes, ko izmanto, apkopojot informāciju, vai norādot izmantoto standartizēto procedūru.

9. pants

Pārskatīšanas procedūra

1. Dalībvalstis ne vēlāk kā 2009. gada 14. februārī iesniedz ziņojumu par pieredzi, kas gūta, piemērojot šo direktīvu.

Tās nosūta Komisijai šo ziņojumu ne vēlāk kā 2009. gada 14. augustā.

Komisija ne vēlāk kā 2004. gada 14. februārī nosūta dalībvalstīm dokumentu ar norādījumiem, kurā ir skaidri noteikts, kā dalībvalstīm jāsagatavo ziņojums.

2. Ņemot vērā gūto pieredzi un ņemot vērā datoru sakaru un/vai elektronisko tehnoloģiju attīstību, Komisija gatavo ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, pievienojot priekšlikumus par pārskatīšanu, ko tā uzskata par vajadzīgu.

10. pants

Īstenošana

Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2005. gada 14. februārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Par to dalībvalstis tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņemot šos tiesību aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstīs nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

11. pants

Atcelšana

Ar šo no 2005. gada 14. februāra atceļ Direktīvu 90/313/EEK.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās jālasa saskaņā ar korelācijas tabulu pielikumā.

12. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad to publicē Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

13. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2003. gada 28. janvārī

Eiropas Parlamenta vārdā —

priekšsēdētājs

P. COX

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

G. PAPANDREOU

PIELIKUMS

KORELĀCIJAS TABULA

Direktīva 90/313/EEK	Šī direktīva
1. pants	1. panta a) apakšpunkts 1. panta b) apakšpunkts
2. panta a) apakšpunkts	2. panta 1. punkts
2. panta b) apakšpunkts	2. panta 2. punkts
—	2. panta 3. punkts
—	2. panta 4. punkts
—	2. panta 5. punkts
—	2. panta 6. punkts
3. panta 1. punkts	3. panta 1. punkts un 3. panta 5. punkts
3. panta 2. punkts	4. panta 2. punkts un 4. panta 4. punkts
3. panta 3. punkts	4. panta 1. punkta b), c), d) un e) apakšpunkti
3. panta 4. punkts	3. panta 2. punkts un 4. panta 5. punkts
—	4. panta 1. punkta a) apakšpunkts
—	3. panta 3. punkts
—	3. panta 4. punkts
4. pants	6. panta 1. punkts un 6. panta 2. punkts
—	6. panta 3. punkts
5. pants	5. panta 1. punkts
—	5. panta 2. punkts
—	5. panta 3. punkts
6. pants	2. panta 2. punkta c) apakšpunkts, 3. panta 1. punkts
7. pants	7. panta 1., 2. un 3. punkts
—	7. panta 4. punkts
—	7. panta 5. punkts
—	7. panta 6. punkts
—	8. pants
8. pants	9. pants
9. pants	10. pants
10. pants	13. pants
—	11. pants
—	12. pants